

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἔτησίᾳ καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγμα χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντῆς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστῆς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1888, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ,

ΑΡΙΘ. 8

ΕΡΓΑΖΟΥ!

Περνοῦν τὰ χρόνια σὰν πουλιά, τὸ ἔθνος ταξειδεύει
μέσα εἰς τ' ἀτελείωτα πελάγη τῶν αἰώνων
μὲ τρικυμίαις μάχεται, μὲ τὸ βορῆα παλεῦει,
σὰν κύμα βλέπει γύρω του νὰ φεύγῃ κάθε χρόνον.

Ὅλογυρα τὰ κύματα βογκοῦν, τὸ φῶς ἐχάθη!
μὰ πέρα στοῦ ὀρίζοντος τὸ ὑστερὸν στεφάνι
ὁ οὐρανὸς ἀνοίχθηκε καὶ στὰ γαλάζια βάρη
μὴ ἐκκλησιά μ' ἕνα σταυρὸν δλόχρυσον ἐφάνη.

Ὅλοι μὲ δάκρυα χαρᾶς, μὲ καρδιοκτύπι ὄλοι
τὰ χέρια τῶν ἀπλόνοννε στὴν ξακουσμένη Πόλι,
στὴν παλαιὰ πατρίδα τῶν, στῆς δόξης τὸ στεφάνι,
στοῦ σκοτεινοῦ τῶν ταξειδιοῦ τὸ φωτερὸ λιμάνι.

Καὶ ταξειδεύουνε· περνοῦν σὰν κύματα οἱ χρόνοι
καὶ φεύγει ὁ σταυρὸς, θαρρεῖς, ἀντὶ νὰ τοὺς σιμῶνῃ.
Καὶ κάθε κύμα ποῦ περνᾷ τὸ ἐρωτοῦν: « Ἀκόμα; »
« Ἐργάζου! » ἀπαντᾷ αὐτὸ μὲ ἀφρισμένο στόμα.

Ἀνποῦνται, ἀνπομονοῦν, τὰ χέρια τῶν σταυρόνουν,
τὸ μάτι ἀπελπιστικὸ στὸν οὐρανὸ σηκώνουν,
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο τὸν ἐρωτοῦν: « Ἀκόμα; »
« Ἐργάζου! » ἀντηχεῖ φωνὴ ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

« Οἱ πόθοι δὲν προφθάνονται μὲ χέρια σταυρωμένα
μένουν αἰώνια ὕνερα μέσ' στὴν καρδιὰ θαμμένα.
Ἐργάζου καὶ κοπίαζε! ἡ ἐργασία μόνη
στοὺς πόθους σῶμα καὶ ψυχὴ νὰ δώσῃ κατορθώνει! »

ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Ne pin ne meno! ὁ Ἀι-Βασίλης εἶνε ὁ ὀχληρότερος
καὶ φοβερώτερος εἰσπράκτωρ, ὅστις προσκολλᾶται, ὡς
βδέλλα, ἐπὶ τοῦ θυλακίου τῶν ἀστῶν, — εὐτυχῶς ἀπαξ
μόνον τοῦ ἔτους! — καὶ ἐκμυζᾷ ὅλον τὸ ἐν αὐτοῖς ὑπάρ-
χον χαλκόχρουν αἶμα, ὅπως τὸ μεταγγίση εἰς τὴν κυκλο-
φορίαν τοῦ ἐμπορικοῦ σωλήνος!

Ἄν ἤμην ζωγράφος, ὑπὸ τοιαύτην μορφήν θὰ ἀπεικόνι-
ζον περίπου τὸν ἐκ Καισαρείας γέροντα, καὶ ἄς ἠνωρθοῦντο
διὰ τὴν ἱεροσυλίαν μου ταύτην οἱ μύστακες τοῦ Δαμαλά
καὶ ἄς ἐδεχόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τοὺς ὀρησκευτικούς
κερανοῦς τοῦ ὁσίου Παπᾶ-Μαρτίνου!

Τὸ λέγω καὶ τὸ ὑποστηρίζω! εἶνε τρυφηλὸς καὶ δεσπο-
τικὸς Ἀσιανὸς μεγιστάν ὅστις διατάσσει νὰ ληστευθῇ
ἡ περιουσία χιλίων ὑπηκόων του ὅπως ἀνεγείρη ἕν ἀνά-
κτορο πρὸς τιμὴν τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐρωμένης
του! εἶνε αἰσχροκερδῆς ἀλήτης συνομητῶν μετὰ τῶν ἐμ-
πόρων κατὰ τοῦ καθεστῶτος τοῦ ταμεῖου μας! εἶνε ἐ-
βραῖος τοκογλύφος, ὅστις ἀφήνων τὸν ὀφειλέτην του νὰ
κοιμᾶται ἀμέριμος ἐπὶ ἕν ἔτος τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου,
ἐρθοῦται αἰφνης ἀπειλητικὸς, ἀρπάζει κεφάλαιον καὶ τό-
κους, καὶ ἀπαιτεῖ, ἀπαιτεῖ... ἀπαιτεῖ!

Οἱ μποναμάδες! αὐτὴ ἡ ἀθῶα καὶ ἀπέριττος λέξις μ'
ὅλον τὸ ἵον ποῦ κρύπτει ἐν ἐαυτῇ, δὲν εἶνε ἡ τελεσιδί-
κη ἀπόφασις τοῦ ἡέξαντος συναλλάγματος ἢ ἐπιδεικτικῶς
ἐπισείει ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ὁ ἀμείλικτος δικαστικὸς
κλητῆρ Ἀι-Βασίλης, ἀπόφασις φοβερὰ καὶ ἐγεροίχολος
ἥτις ἀνακράζει, μὲ λάρυγγα χιλίων βραυτόνων, **χορήμα-
τα, χορήματα, χορήματα;**

Δὲν ὀμιλῶ περὶ τῆς προνομιοῦχου ἐκείνης τάξεως, ἥτις
δύναται ἀγγγγύστως νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ
μποναμαδοφόρου γέροντος!

Ἀρῆνω ἐκείνους τοὺς εὐτυχεῖς θήητισκονεῖ οἱ ὁποῖοι ἔ-
χουν λαμβάνειν καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀι-Βασίλης εἶνε
ὁ φιλομειδέστερος καὶ νεαρώτερος Ἀτλάς, ὁ κομίζων ἐπὶ
τῆς βράχειός του τόσα καὶ τόσα χαριτωμένα καὶ δελεαστι-
κά παιγνιδάκια!

Αὐτοὶ ἄς ὑβανοῦσιν ἐν φαλητρίῳ καὶ κιθάρᾳ τὴν ἔλευ-
πίν του καὶ ἄς τὸν ὑποδέχωνται ἐν τυμπάνοις καὶ χο-
ροῖς!

II

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν σέ, ἀναγνώστὰ μου!

Εἶσαι φοιτητῆς· τὸν τελευταῖόν σου ὄβολόν τὸν δι-
μοίρασαν αἱ δύο ἀρπυιαι, ὁ ξενόδοχος σου καὶ ἡ νοικοκυ-
ρά σου· ἡ θαυματουργὸς ἐπιστολή,

ἡ μαγική, ἡ τὸν παρὰ ἐγκλείουσα ἐντὸς της
δὲν ἔφθασεν ἀκόμα-καὶ μένεις κυριόλεκτικῶς,

Ἦν οὐρανὸν περιορῶν χωρὶς λεπτὸ ἔστην τσέπη!

Ἄλλ' εἶσαι νέος καὶ ἔχεις ἐρωμένην, καὶ ἡ ἐρωμένη σου
περιμένει νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ *μποναμά* σου τὴν
ἀξίαν τοῦ ἔρωτός σου! Καὶ σὺ τὸ παραδέχεσαι αὐτὸ καὶ
ἴστασαι πρὸ τῆς ἐλκυστικῆς βιτρίνας τοῦ Μάξφαρτ. Πα-
ρακτῦρεσαι ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κομψοτεχνημάτων· ἀφαιρεῖ-
σαι· λησμονεῖς τὴν ἀναπαράδξ σου καὶ

Τί νὰ τῆς χαρίσω
Νὰ τὴν εὐχαριστήσω;

ὑποτονοοῦζων, ἐκλέγεις ἓνα δακτύλιον, μίαν καρφίδα, ἓν
ἀραβούργημα, μίαν εἰκόνα.

— Αὐτὸ εἶνε! ἀναφωνεῖς, ἀλλὰ τὸ ἀμείλικτον θυ-
λίκιόν σου αὐθωρεῖ ἀντιφωνεῖ:

— **Χρήματα, χρήματα, χρήματα!!**

Καὶ ἡ ἀπελπισία ἀποτυποῖ τὴν εἰκόνα της ἐπὶ τῆς
μορφῆς σου!

Εἶσαι πακτήρ καὶ θέλεις *μποναμάδες* διὰ τὰ μικρὰ
σου...

Εἶσαι οἰκοδεσπότης καὶ θέλεις *μποναμάδες* διὰ τοὺς
ὑπηρέτας σου καὶ διὰ χιλίους ἄλλους διαβόλους...

Εἶσαι σύζυγος καὶ ἡ κυρία σου ἐπιθυμεῖ ἓν ἀδαμαντο-
κόλλητον περιδέραιον γιὰ τὸ *μποναμά*!...

Εἶσαι σπουδαστῆς καὶ οἱ ἐπιστάται τοῦ σχολείου σου
ἐν ὀχληρᾷ συναυλίᾳ ἀπαιτοῦσι τὸν *μποναμά* των!...

Καὶ αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι, καὶ οἱ τοιοῦτοι πόθοι καὶ
αἱ τοιαῦται ἀναπόφευκτοι ἀνάγκαι σοῦ φωνάζουν:

— **Χρήματα, χρήματα, χρήματα!**

III

Εἶσαι, εἶσαι, εἶσαι ὅ,τι εἶσαι, κ' ἐγὼ ὅστις εἶμαι ὅ,τι
εἶσαι· κ' ἐγὼ ὅστις θὰ δεχθῶ αὐριον πρῶτ' πρῶτ' τὴν ἐπι-
σκεψὴν τῶν διανομέων τῶν ἐφημερίδων, τῶν ὀδοκαθαρι-
στῶν καὶ τῶν ἀπειραρίθμων ἐκείνων ἐπισκεπτῶν οἵτινες
νομίζουσι ὅτι τοῖς ἐπιβάλλεται νὰ σ' ἐπισκεφθοῦν πρῶτ'
πρῶτ' γιὰ τὴν *καλοχρονιά* καὶ τὰ... φράγκα· κ' ἐγὼ ὅ-
στις ἐξήντησα πλέον τὴν μερίδα τοῦ *λαβεῖν*, καὶ μοῦ
μένει ἄθικτος μόνον ἡ μερίς τοῦ *δοῦναι*, κ' ἐγὼ αἶ,
ἀναθεματίζω μεθ' ὑμῶν τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ *Ἀϊ-Βαρίτη*
καὶ δυσαρεστοῦμαι—λησμονῶν πρὸς στιγμὴν τὸν ἐθνικόν
μου ἐγαῖσμον—διότι δὲν ἐγεννήθη ὑπήκοος τοῦ *Οὐρμανίου*
Κράτους καὶ συμπολίτης τῶν *χειλοδογωλοσφάγων* *Κι-
νέζων*, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἀφελεῖς καὶ πρακτικὴ βροταὶ ἀρ-
κοῦνται ἀποστέλλοντες εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των
τὴν ἡμέραν τοῦ *Σόου*—*Niv* (δηλ. τῆς πρωτοχρονιάς των),
ὡς βεβαιοῦσιν οἱ περιηγηταί, μόνον ἐπισκεπτήρια συγ-
χαρητήρια κοσμούμενα διὰ ξυλογραφίας παριστώσης τὰς
τρεῖς κυρίας εὐδαιμονίας, ἄς οἱ ἄνθρωποι κατ' αὐτοὺς, ἐπι-
διώκουσιν ἐπὶ τῆς γῆς· ἦτοι τὴν κληρονομίαν, τὴν δημο-
σίαν θέσιν (*ρουσφέτι* δηλ.) καὶ τὴν μακροβιότητα!

Φαντάσθητε, πόσον ἐπίσω κατὰ τὸν πολιτισμὸν εὐρί-
σκονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ καὶ τὸ *ρουσφέτι* τὸ θε-
ωροῦσιν ὡς δυσἀπόκτητον εὐτύχημα!

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ.

I — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ» — I

ΜΟΥΚΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ *Στεφάνου Ξένου*).

Μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κάθειρξιν τοῦ στρα-
τηγοῦ Ῥῶς εἰς τὰς εἰρηκτὰς τῶν *Ἑπτὰ Πέργων* (Γεδι—
Κουλέ) ἡ σύζυγος αὐτοῦ *Ζωήτσα* διαμένουσα ἐν Ἰωαννί-
νοις, ταχέως λησμονήσασα τὸ δυστύχημα τοῦ συζύγου
της—ἐὰν δυστύχημα ἦτο δι' αὐτὴν τοῦτο—διήρχετο τὸ
πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν τοῖς χαρμεῖσις τῶν τριῶν πασά-
δων, τοῦ Ἄλῃ καὶ τῶν υἱῶν τοῦ Μουκτάρ καὶ Βελῃ,
παντοιοτρόπως ῥαδιουργοῦσα.

Ὁ γάμος αὐτῆς μετ' εὐρωπαϊοῦ ἦτο μαρτύριον. Ἐ-
θεώρει σχολαστικὸς τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας, ὑψη-
λοφώνως δὲ καγχάζουσα διηγείτο καὶ ἀπεμιμείτο ἐπὶ τὸ
κωμικώτερον τί εἶδε καὶ τί ἔπαθε κατὰ τὸ σύντομον διά-
στημα τῆς ἐν Γαλλίᾳ διαμονῆς της.

Ἡ *Ζωήτσα*, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ χαρμεῖω, σφόδρα εὐη-
ροσετεῖτο εἰς τὸν μουσουλμανικὸν βίον καὶ μικρὰν ἐποίει
διάκρισιν τῶν δύο θρησκειῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ *Ζωήτσα* ἐγένετο λύκαινα,
παρκαλοουθοῦσα τὰ ἴχνη τῆς *Φροσύνης*.

Ὁ σύζυγος τῆς *Φροσύνης* Δ... διέτριβεν ἐν Βενετίᾳ
ἀμερίμως, διότι αἱ ἐπιστολαὶ τῆς συζύγου του ἦσαν ἐν-
θαρρυντικαὶ καὶ διότι αὕτη ἐπανειλημμένως ἔγραφε πρὸς
αὐτὸν ὅτι ἠτοιάζετο μετὰ τῶν τέκνων καὶ ὑπηρετῶν
της νὰ μεταβῇ εἰς Βενετίαν, καὶ τῷ συνίστα νὰ μὴ λά-
βῃ τὸν κόπον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἰωάννινα.

Ἡ *Φροσύνη* ἐσχάτως εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν σύνεσιν, ὁ
ἔρωσ καὶ ἡ φιλοδοξία της ἔφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον,
ἀλλὰ μήπως ὁ ἔρωσ τοῦ Μουκτάρ ἦτο κατώτερος; Ὁ
Μουκτάρ τοσοῦτον ἠρᾶτο αὐτῆς, ὥστε καταφρονῶν τὴν
γυναικωνῆτιν καὶ ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, ἐπεσκέπτετο
φανερὰ τὴν *Φροσύνην* ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, ἐκεῖ δὲ συνανε-
στρέφετο ἐλευθέρως μετὰ πολλῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Ὅ,τι ὁ *Hughes* λέγει περὶ Μουκτάρ, ἦτοι ὅτι ἦτο
σκληρὸς καὶ λίαν φιλήδονος ἄνθρωπος, ἄπιστος καὶ ἀχά-
ριστος, εἶναι ἀνακρινέστατον, ἐκτός ἂν ἐκλαμβάνῃ αὐτὸν
ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Βελῃ.

Ὁ Μουκτάρ, νεώτατος, εἶχεν ὄντως ὑποπέσει εἰς πολ-
λὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν *Φρο-
σύνην* ἔρωτός του ἐσυνετίσθη πολὺ καὶ ἠθικοποιήθη, διὸ
καὶ οἱ περιηγηταί, οἱ ἐπισκεψάμενοι κατ' ἐκείνην τὴν ἐ-
ποχὴν τὴν Ἡπειρον, εἶναι εὐνοικώτεροι πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸ
πάντων ὁ στρατηγὸς *Vaudoucourt*, περιγράφων
αὐτὸν ὡς τὸ εἶδωλον τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ σέμνωμα τῶν
Ἄλβανῶν, ἄνδρα χρηστὸν, ἐλευθέριον, ἀνδρεῖον, φίλον

ΤΟ 1887 ΜΑΣ.

Νικηφόρον διὰ τὴν κυβέρνησιν ἣτις μόλις ἀρξαμένου αὐτοῦ, εἶδε θρικμεβέουσιν τὴν ἐλαίαν τῆς εἰς τὰς βουλαικὰς ἐκλογὰς, ἀλλ' ἀμαρτωλὸν καὶ αἰμοχαρὲς ἔτος. Κατ' αὐτὸ ἀπετολμήθη ἡ ἀπομόλυνσις τῶν ἡρώων τοῦ κουτραϊκοῦ ἄγους δι' ἀθώωσης μοναδικῆς εἰς τὰ χρονικὰ τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ λαιμητόμος ἔκοψεν ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα κεφαλὰς, ὧν αἱ πλείσταί ἦσαν κεφαλαὶ κικουρῶν νεαρῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῶν καὶ δυναμένων ἴσως νὰ μορφωθῶσιν, ἐὰν εἴχομεν φυλακὰς ἀνθρωπίνους καὶ σωφρονιστικὸν σύστημα. Αἱ μετὰ τῆς γείτονος ἡμῶν Τουρκίας σχέσεις τῆς κυβερνήσεώς μας, ἐβελτιώθησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τόσο, ὥστε μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ *Υμνιγιάζ* εἰς τὸν ἡμέτερον ἄνακτα κατήντησε νὰ διαδίδεται ὅτι θὰ μεταβῆ εἰς Κωνσταντινοῦπολιν ὁ Γεώργιος διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν Σουλτάνον ἐπὶ τοιαύτῃ ὑψηλῇ τιμῇ, ἐμελλε δὲ ν' ἀνταποδώσῃ ἡμῖν ἐνταῦθα τὴν ἐπίσκεψιν ὁ Κισλάρ ἀγάς, ἡ ὁ Μουφτῆς τῆς Α. Α. Μ. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁμως ἐξακολουθοῦν ἀκόμη οἱ φίλοι μας Τοῦρκοι νὰ ἔχουν, ὡς χολεριώσας, ὑπὸ κάθαρσιν ἀτελεύτητον τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ὧν ἡ εἴσοδος δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γείτονα χώραν. Εἴμεθα φίλοι, ναί, ἀλλὰ πολλαῖς κουβένταις δὲν θέλει μαζῆ μας.

Τὸ 1887 εἶδε τὴν περάτωσιν τῆς μέχρι Πατρῶν σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τὴν ξεψυχισμένην ἐπανάστασιν τοῦ Κοντογιάννη, ἠνῆσκον δὲ μᾶς ἀφίνει, ἐν τῇ διαθήκῃ του, τρία θωρηκτὰ, περὶ τῶν ὁποίων λέγονται πράγματα τεράστια· δὲν ἐχύθη λέγουν, ἀκόμη τὸ κανόνι καὶ ἡ σφαῖρα ποῦ θὰ κατορθώσῃ νὰ διατρυπήσῃ τὸν θώρακά των καὶ εἶναι ψύλλοι ἀπέναντί των ὅχι μόνον τὰ τουρκικὰ ἀλ-

λά καὶ τὰ αὐστριακὰ! . . . Τὸ 1887, πρὶν ξεψυχῆσαι, ἀφίνει μίαν κατάραν φοβερὰν κατὰ τῶν κλεπτῶν τοῦ νομισματικοῦ μουτείου, ἐφ' ὧν τόσῳ καλῶς ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία «κλέπτης ἄπιαστος τέλειος νοικοκύρης», καὶ καταφέρει μίαν κωμικοτραγικὴν κλωτσοῖα εἰς τὰ κάτωθεν τῆς ὀσφύος τοῦ κωμικοτραγικῶς ὀργισθέντος καθ' ἡμῶν Κοκλὲν, τηλεγραφεῖ πέντε φάσκελλα εἰς τὸν ἐν Παιρισίῳς ἡμέτερον Ἐρλέγγερ παραγγέλλον αὐτῷ νὰ τὰ μοιρασθῇ μετὰ τοῦ Μανσόλα, στέλλει τοὺς τελωνειακοὺς ἡμῶν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, φειδόμενον μερικῶν μεγάλων καὶ τρανῶν μόνον, ὡς λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι, τρανῶν σχηματισάντων πλέον κάβα περιουσίας καὶ ἐξακολουθούντων νὰ ἦναι ἄπιαστοι, ὡς ἀόρατα *τελώνια* τελωνείου. Τὸ 1887 ἀποχωρεῖ τῆς σκηνῆς ἀφοῦ καὶ καλῶς καὶ κακῶς ἔπαιξε τὸ μέρος του. Καλῶς, κατὰ τοὺς κυβερνητικούς· κακῶς κατὰ τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Ἐκεῖνοι εἶναι κατενθουσιασμένοι μαζῆ του, διότι, ἀπὸ τῆς τετάρτης αὐτοῦ ἡμέρας ἤρχισε τόσο νὰ τοὺς περιποιῆται. Αὐτοὶ τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρυώνει, διότι τοὺς ἠνάγκασε ν' ἀναγκασθοῦν νὰ κάμουν κ' ἐπανάστασιν ἀκόμη, ἀπὸ δεκατέσσερῃς σπόνταις, διὰ νὰ ρίψουν τὸ καθεστὸς, χωρὶς νὰ ρίψουν τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν *ροκέτα* στὸν ἀέρα.

Ἄλλὰ τὸ ἠνῆσκον ἔτος φαίνεται ζωογονοῦν, διὰ τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς, τὴν Ἀντιπολίτευσιν, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ 1887 τῆς κληροδοτεῖ εἰς τὸ 1888 τῆς ἑνα **Σύλλογον** καὶ ἐν **ἡμέρῃ**. Ἐνα **Σύλλογον!** καὶ ἐν **ἡμέρῃ!** Ὁ Φραγκλῖνος ἔλεγε: — Δός μοι *πιστήριον* καὶ σοῦ ρίπτω *θρόνον!* Τί δὲν δύναται νὰ ρίψῃ μίαν Ἀντιπολίτευσιν ἔχουσα καὶ *πιστήρια* καὶ βήματα καὶ συλλόγους! Ὁ ἔχων τοιαῦτα μέσα διὰ νὰ ρίψῃ καὶ μὴ ρίπτων τίποτε . . . ρίπτει . . . ἐκυτόν! . . .

1888.

τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὡς φυλάξαντα δὲ πάντοτε τὸν λόγον τῆς τιμῆς καὶ τὰς ὑποσχέσεις του.¹⁾

Ὁ Μουκτάρ, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, εἰς τοὺς πόδας τῆς χριστιανῆς Ὁμφάλῃς ἀπόλεσε τὸ φιλόμαχον αὐτοῦ καὶ πρῶτος παρατηρήσας τοῦτο ἦν ὁ πατὴρ του Ἀλῆς, ὅστις εἰς τὰς κατὰ τῶν Σουλιωτῶν καὶ ἄλλων ἐκστρατείας ἔπεμπε πάντοτε τοὺς υἱοὺς του ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀλβανῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Ἰωάννινα ἐκ τῆς κατὰ τοῦ *Πασβάρογλου* ἐκστρατείας αὐτοῦ ὁ Ἀλῆς ἐζήτησε τὴν Φροσύνην, ἀλλ' αὐτὴ, κρυβεῖσα ἐν τινὶ τῆς νήσου ἀγροκηπιῶ (τῆς κυρᾶς *Καβούρμια*) κατάρθρωσε νὰ διαδοθῇ καὶ πιστευθῇ ὅτι ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ὁ Ἀλῆ πασσαὶς οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀντεραστῆς αὐτοῦ ἦτο ὁ υἱὸς του Μουκτάρ, ὅτι ὑπῆρχε μίαν *κυρὰ Καβούρμια* εἰς Ἰωάννινα, ἣτις ἦτο ἡ γνωστὴ του *Αιτώρια* καὶ ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς πλέον ἢ ἄπαξ οἱ δύο ἐρασταὶ ἠυθύμουν καὶ ἐγέλων διὰ τὸ ἐρωτόληπτον τοῦ γέροντος Βεζύρη.

Ὁ Ἀλῆς ἐξέλαβεν ὡς ἀλήθειαν ὅτι ἡ Φροσύνη ἀνεχώρησεν ἐξ Ἰωαννίνων, ἀπασχολούμενος δὲ ὑπὸ πολλῶν πολιτικῶν μεριμνῶν καὶ ἀπειλούμενος ὑπ' ἀπείρων κινδύνων ἐλησμονήσῃ παυτελῶς τὴν *Χριστιανίαν*.

¹⁾ *Memoirs of the Ionian Islands by General Guillaume de Vaudocourt* σελ. 298.

Βαθυμηδὸν ἔφθασαν μέχρι τῶν ὧτων του ἀσαφεῖς τινες φῆμαι, ὅτι ὁ Μουκτάρ ἀπεποιεῖτο τὴν ἀρχηγίαν καὶ ἀπέφευγε τὸν πόλεμον, διότι ἦτο δούλος ἐκτάκτου τινος καλλονῆς, ἣν ἔλουε καθ' ἐκάστην οὐ μόνον μὲ τὸν χρυσοῦν ὄμβρον τῆς Δανάης, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀδχμάντων τοῦ χαρμεῖου του. Εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἐδωρήσατο καὶ τὸν πολυτιμον δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος του. Ἄλλὰ τὸ μέλλον καταταράξαν τὸν γέροντα Βεζύρη ἦν ὅτι ὁ οἶκος τῆς Ἀφροδίτης ταύτης μετεβλήθη εἰς πολιτικὸν σύλλογον τῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ ὁ Μουκτάρ ὀσημέραι ἠλληνοποιεῖτο καὶ συντόμως ἐμελλε νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν *Πατιῶχ* καὶ τὸν *Προσῆτην*.

Τὰς πληροφορίας ταύτας πρώτη ἐκόμισεν αὐτῷ ἡ μελανόφθαλμος Ζωήτσα, ἡ σύζυγος τοῦ γάλλου στρατηγοῦ, ἣτις ἀπολέσασα τὸν ἔρωτα τοῦ Μουκτάρ, περιφρονησάσα τὰς προλήψεις τῆς εποχῆς καὶ περιδοῦσα τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀλῆ, δὲν ἐδίστασε νὰ γείνη ἡ παλλακὴς τοῦ πατρὸς, ὅπως ἐκδικηθῇ τὴν ἐρωμένην τοῦ υἱοῦ.

Πάντες ἤκουον περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ τυράννου ἀφηγήσεις ποικίλας καὶ ἀγριωτάτας. Ἡ ζηλεία, ἡ ὀργή, ἡ ἐκδίκησις, ἡ περιεργία, νὰ πληροφορηθῇ τίς ἦτο αὐτὴ ἡ χριστιανὴ, ἦναψαν εἰς τὸ στῆθος του τρομερὰς φλόγας.

Προσεκλέσσε πάραυτα τοὺς δύο πιστοτέρους του Ἑλλήνας, τὸν *Βάγιαρ* καὶ τὸν *Μάρθον*, τὸν μυστικὸς ὄψου-

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πρωτοχρονια και πάλι... αρχίζουν τα χαρτιά!...
ὡς ξαναδοκιμάσω τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
ὡς πάω νὰ σκοτώσω 'στὸν "Α σ σ ο τῆ νυχτιά,
μήπως τὰ φέρ' ἡ τύχη καὶ βγάλω τὰ χαμένα.

Πέρσιν θαρρῶ 'στὸν 'Ρ ἡ γ α μου' φύγαν πεντακόσα,
προπέρσιν 'στὸ δ ε κ α ρ ι ἀκόμη ἑκατό,
ἀντιπροπέρσιν πάλι 'στὸν Φ ά ν τ ε ἄλλα τόσα,
καὶ κάθε νέο χρόνο πεντάρια δὲν κρατῶ.

Μὰ τώρα θὰ κερδίσω... γ' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω,
μ' ἐκείνη τῆ φαγοῦρα ποῦ νοιόθω μὲς 'στὸ χέρι
πιστεύω τὰ χαμένα τριπλά πῶς θὰ τὰ βγάλω...
"Α η Βασίλη βόηθα ἐνὸς πτωχοῦ κεμέρι.

Πηγαίνω σὲ μὰ Λέσχη ποῦ παίζουνε χαρτιά,
ἕνας Συνταγματάρχης τὰ κόβει 'στὰ γεμάτα,
ὄλοι μὲ χαιρετοῦνε μὲ μὰ λοξὴ ματιά
κι' εὐθύς γὰ' μὲ προστάζουν νὰ ἔλθῃ τ σ ο κ ο λ ά τ α.

Βάζω κι' ἐγὼ 'στὸν "Α σ σ ο καὶ ροδοκοκκινίζω,
'στὴν χαρτοσιὰ τὴν τρίτη δ' "Α σ σ ο σ βγαίνει σ ό τ ο ς,
π ά ρ ο λ ι τὸν πηγαίνω καὶ τὸν ξανακερδίζω,
τοῦ τὸν πηγαίνω σ έ τ ε κι' ὁ "Α σ σ ο ς πάλι πρῶτος.

λόν του, καὶ διέταξεν αὐτοὺς ν' ἀνκαλύψωσι τὴν ἐπι-
κίνδυνον τζύτην φωλεάν.

Ἀμφότεροι οὗτοι κάλλιστα ἐγίνωσκον τὰ συμβαίνοντα,
πλὴν δύο ἰσχυροὶ λόγοι παρεκίνουν αὐτοὺς νὰ κρατῶσι
τὸν τύραννον. ἐν τῷ σκότει ὅσον περισσότερο ἠδύναντο.
Πρῶτον, διότι, ἐπισκευαζόμενοι καὶ οὗτοι συγνάκις τὸν
οἶκον τῆς Φροσύνης, περετήρησαν τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς
αὐτῶν κλίσιν καὶ εὐνοίαν τοῦ Μουκτάρ καὶ βαθμηδὸν
προσεκολληθήσαν αὐτῷ, πολλῶν ἐλπίδων ὑπὲρ τοῦ γένους
ἐμποροῦμενοι, διότι ὁ Μουκτάρ, ἀνὴρ τοῦ πατρὸς του δι-
άφορος, ἦτο φύσει εὐλικρινῆς καὶ ἐνέπνεεν αὐτοῖς πλήρη
ἐμπιστοσύνην· δεύτερον, διότι ὁ μὲν Καβούρης ἦτο συγ-
γενεὴς μακρόθεν τοῦ Μάνθου, ἡ δὲ Ἐρινῆ, μήτηρ τοῦ
Μουκτάρ, λίαν ἀγαπῶσα τὸν υἱὸν τῆς, καὶ φοβουμένη
τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς διὰ τὸν πρὸς τὴν Χριστιανὴν ἔρω-
τα τοῦ υἱοῦ, δὴ ἐγίνωσκεν, ἐπεφόρτισεν αὐτοῦ. νὰ ἐπα-
γρυπνώσιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μουκτάρ, τοῦ πεφλημένου
τῆς υἱοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ χρηματικὴ στενοχωρία τοῦ ἐν Βενετία συ-
ζύγου τῆς Φροσύνης ἐπήνεγκε τὴν κρίσιν. Ἡ κατάργησις
τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου προὔξε-
νησεν ἀνυπολογίστους ζημίας εἰς τὸν ἐκεῖ ἐμπορικὸν κό-
σμον, τὸ ἀκατάσχετον ρεῦμα συμπέρεσσε καὶ τὸν σύζυ-
γον τῆς Φροσύνης Δ... εἰς τὸ ἐμπόριον ἀσχολούμενον.

Παρηγγείλεν οὗτος, κατεσπευσμένως αὐτῇ νὰ ἐκποιήσῃ

Καλὰ ἐγὼ τὸ εἶπα πῶς θὰ κερδίσω 'φέτος,
καὶ τί καλὰ ποῦ εἶναι κανένας νὰ κερδίξῃ,
νὰ κάθεται ἀπάνω 'στὸν καναπέ ἀνέτως,
νὰ πίνῃ τσοκολάτα καὶ ποῦρο νὰ καπνίζῃ!

Κερδίζω χίλια φράγκα καὶ ὄλοι μὲ συγχαίρουν,
μὰ κι' ὁ Συνταγματάρχης μὲ βλέπει καὶ γελᾷ,
καὶ ἄλλη τσοκολάτα προστάζει νὰ μοῦ φέρουν...
Τί χρόνος εἶνε τοῦτος! τί κέρδη! τί καλά!

'Ἡ ὥρα εἶνε δύο... θὰ παίζ' ὡς ποῦ νὰ φέξῃ!
τί μποναμάδες σ' ὄλους τοὺς φίλους θὰ μοιράσω!
ἀλλ' ὅμως παρ' ἐλπίδα σὲ χαρτοσιαῖς πέντ' ἐξῆ
ὁ κῆρ Συνταγματάρχης μοῦ ἔκοψε τὸν "Α σ σ ο.

'Ἡ ὥρα τρεῖς... μοῦ φεύγουν φράγκα χρυσᾶ διακόσα! !
Τρεῖς ἡμισυ... μοῦ πέφτει κι' ἐξήντα κολουάτα!
Τέσσαρες... σαβουρόνει ἀκόμη ἄλλα τόσα,
κι' ἀμέσως ἄλλη μία μοῦ φέρουν τσοκολάτα.

'Ἡ ὄψις μου ἀλλάζει, σηκόνομαι, θυμόνω,
ξεσχίζω πέντε "Α σ σ ο υ ς καὶ τοὺς τσалаπατωῶ,
καὶ ὁ Συνταγματάρχης μὲ κάνει καὶ πληρόνω
τὴν κάθε τσοκολάτα πρὸς φράγκα ἑκατό.

Πᾶνε τὰ κέρδη ὅλα, πᾶνε καὶ τὰ 'δικά μου,
κι' ἐσόκπενα νὰ βγάλω μ' αὐτὰ ἐφημερίδα...
μὰ τώρα; πᾶν 'στὸ βρόντο τὰ τόσα σχέδιά μου,
καὶ μένω μὲ τοῦ κέρδους μονάχα τὴν ἐλπίδα.

τινὰ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις κτημάτων, ὅπως δυνηθῆ νὰ
διατηρήσῃ τὴν ἐντιμον θέσιν του καὶ μὴ ἀναγκασθῆ νὰ
χρεωκοπήσῃ. Ἡ Φροσύνη ἀντὶ νὰ ἐκποιήσῃ τινὰ τῶν
κτημάτων τοῦ συζύγου, ἀντὶ νὰ καταρύγῃ εἰς τὸ βα-
λάντιον τοῦ Μουκτάρ, ὅπερ οὗτος πάντοτε εἶχεν εἰς τὴν
διάθεσίν τῆς, ἐξ ἀβροφροσύνης καὶ ἐμφύτου ὑπερηφανεῖας,
ὅπως μὴ ὁ Μουκτάρ ἐννοήσῃ τὰς οικονομικὰς τῶν δυσχε-
ρεῖας, οὐδὲν ἔπραξεν, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐκποιήσῃ τοὺς
ἀδάμαντάς τῆς, ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ Μουκτάρ αὐ-
τῇ δωρηθέντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ περίφημος
δακτύλιος, δὴ ὁ Βεζύρης τῆς Βεράτης, εἶχε δώσει ὡς
ἄραβῶνα τῷ Μουκτάρ, μνηστευθέντι τὴν θυγατέρα του.

Ἡ πράτρια, ἡ διαπραγματευομένη τὴν πώλησιν τῶν
τιμακλῶν λίθων μετὰ πλουσίῳ ἀδαμαντοπώλου τῶν Ἰω-
αννίνων, διεπραγματεύετο συγχρόνως, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Φρο-
σύνης, τὸν δακτύλιον καὶ μὲ τὴν Ζωήτταν. Ἐκόμισε λοι-
πὸν τοῦτον πρὸς αὐτὴν, αὕτη δὲ ἔδειξεν αὐτὸν τῇ συζύ-
γῳ τοῦ Μουκτάρ, ὅπως τὸν ἀγοράσῃ· ἐκπληκτος καὶ πα-
ράφορος ἐκείνη ἔδραμε καὶ ἐρρίθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βε-
ζύρη, ὅστις κατὰπληκτος ἐπληροφόρηθη ὅτι ἡ διάσημος
καλλονὴ ἦν αὐτὴ ἡ Φροσύνη, ἦν ἐνόμιζε μακρὰν τῶν Ἰω-
αννίνων, ἡ δὲ κυρὰ Καβούραϊνα ἦτο ἡ τραγὴ Ἀρτώρια,
ὡς τὴν ἐκάλει.

Ὁ Βεζύρης ἐσκέπτατο πολλὰς ἡμέρας περὶ τῆς ἐκδική-
σεώς του, ἐμηχανορράφει καὶ ἐμελέτα ἐν τῷ νῷ παντοίας

Τύχη καμμά γὰ 'μένα θαρρῶ πῶς δὲν ὑπάρχει
οὔτε εἰς τὴν πασσετα, οὔτε 'στὸν Λανσκενε...
'Ακοῦς ἐκεῖ νὰ παίξω μὲ τὸν Συνταγματάρχην;
δὲν 'πήγαινα νὰ παίξω εἰς ἕναν καφενεΐ;

'Η 'μέρα ξημερώνει, παρτάις καὶ κανόνια,
καὶ κοῦρκοι μὲς 'στοὺς φούρνους μυρίζουν καὶ καπνίζα
Καὶ νά! ὁ νέος χρόνος προῖ προῖ μὲ βλέπει
τὸν "Ασσο νὰ δαγκάνω χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

Καινούριος χρόνος! . . . τί χαρά! τί εὐτυχία πάλι!
ὄλοι βαστοῦνε κᾶτι τί καὶ εἰς τὰ δυὸ των χέρια,
ὄλοι χαρούμενοι κτυποῦν 'στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι
καὶ βλέπουν τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰ παληὰ τεφτέρια.

Βλέπω καὶ ὁ δύστηχος ἐγὼ σ' ἕνα μικρὸ τεφτέρι,
κανεὶς σ' ἐμένα δὲν χρωστᾶ, σ' ὄλους ἐγὼ χρωστῶ,
βλέπω δυὸ ἐπιτύμβια εἰς ἕναν καρτσέρη
καὶ δώδεκα ἐξάστιχα 'στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

'Ανοίγω ἄλλο δεύτερο, καὶ βλέπω παρ' ἐλπίδα
εἰς πράξεις δεκατέσσαρας ἕνα φρικτὸ μου δράμα,
σὲ μὲ κουττὴ γειτόνισσα θερμὴ ἀκροστιχίδα,
καὶ ἕνα πρὸ χρόνων ἔμμετρον ἐρωτικὸν μου γράμμα.

παγίδας. Ὁθεν διέταξεν ἡμέραν τινὰ τὸν Μουκτάρ, μη-
δὲν ἀποδείξας αὐτῷ, νὰ ἀναχωρήσῃ κατεσκευασμένος εἰς
'Αδριανούπολιν ἐπὶ κεφαλῆς τεσσάρων χιλιάδων Ἀλβανῶν
κατὰ τοῦ Γεωργίμ. Ὁσμάν, πασσα τῆς πόλεως ταύτης,
ἀποστατήσαντος κατὰ τοῦ Σουλτάνου καὶ προτιθεμένου
νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν Πασβάνογλου.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Βεζύρη ἦτο ἡ ἀνωτέρα τιμὴ, δι' ἧς
πατὴρ καὶ ἡγεμῶν ἠδύνατο νὰ περιβάλλῃ υἱὸν καὶ στρατη-
γόν· ἐπειδὴ δὲ ἐν Ἰωαννίνοις ἐπεκράτει τότε εἶδος στρα-
τιωτικῆς πειθαρχίας, ὁ Μουκτάρ οὐδὲ νὰ ἀπειθῆσῃ ἠδύ-
νατο, οὐδὲ νὰ ἀποποιηθῆ τὴν προσφερομένην αὐτῷ τιμὴν.

Παρακολουθοῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς αὐτὸν εἰς τὸν οἶ-
κον τῆς Φροσύνης ὥρας τινὰς πρὸ τῆς ἐξ Ἰωαννίνων ἀνα-
χωρήσεώς του.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἡ διαταγὴ τοῦ πατρὸς
του ἤθελεν εἶναι σεβαστὴ καὶ ποθητὴ αὐτῷ, ἀλλὰ νῦν,
καίτοι λίαν φιλοπολέμου χαρακτῆρος, ἀνιαρῶς ἔφερε τὴν
ιδεάν τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν Ἰωαννίνων. Ἐν τούτοις,
πίεσας τὴν καρδίαν ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος, ἔδωκε ταῖς
ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικαῖς τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καὶ ἀ-
ποχαιρέτας τὴν σύζυγον καὶ τοὺς ἐν τῇ γυναικωνίτιδι,
μετέβη ὅπως διέβη τὸν ἐναπολειφθέντα αὐτῷ χρόνον εἰς
τὸν οἶκον τῆς περιπολήτου αὐτῷ Φροσύνης. Ἡ Φροσύνη
ἐκαλλωπίζετο συνήθως πρὸς τὸ ἑσπέρας ὅπως δέχεται τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς. Ὁ Μουκτάρ, προῶρως ἐλθὼν εἰς ἐπίσκε-

'Ανοίγω τρίτο, καὶ ἰδοὺ ἐμπρὸς μου ἐλεγείον
σ' ἕνα πτωχὸν ἀπόμαχον καὶ ἀρχαῖον θυρωρὸν,
κεραυνοβόλος σάτυρα εἰς ἕνα Ἰπουργεῖον
καὶ θούριον 'στοὺς Κρητικούς μακρὸ καὶ φλογερόν.

'Ανοίγω τὰ ντουλάπια μου γὰ νὰ τὰ καθάρσω
νὰ δῶ τί ἐπερίσσεψε ἀπὸ τὸν ἄλλο χρόνον,
ἀλλὰ τὰ βλέπω ἀδεξανά, καὶ μόνο 'πίσω 'πίσω
'βρίσκω σὲ κίτρινο χαρτί κόνιν ἐντομοκτόνον.

'Ανοίγω καὶ τὴν κάσσα μου νὰ δῶ τί ἀπομένει,
μὰ γὰ νὰ δῶ καλλίτερα καὶ τὰ γυαλιὰ φορῶ.
καὶ 'βρίσκω μὲ τὸ "Ὁθωνος δεκάρα σκουριασμένη
καὶ δυὸ ἀπολυτήρια ἀπ' τὸν παληὸ καιρὸ.

Σφαλῶ καὶ τὰ ντουλάπια μου, σφαλῶ καὶ τὰ τεφτέρια,
φιλῶ καὶ τὴν φαμήλια μου μ' ἀγάπη καὶ λατρεία
καὶ ψάλλω μ' ἤχον πλάγιον σταυρόνωντας τὰ χέρια,
"Ἄη Βασιλῆς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία».

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων ὑπὸ τὴν ἀμφι-
λαφῇ σκιᾷ τῆς ΠΟΡΦΥΡΑΣ βυθίζονται εἰς λήθαργον ἐπιμενί-
δειον

'Ἡ πολυτέλεια, ὁ ἀδυσώπητος οὗτος πίθος τῶν Δαναίδων, μετέ-

ψίν της, εὔρεν αὐτὴν ἔτι φέρουσαν τὸ σύνθημα ἐνδυμα τοῦ
οἴκου, ἦτοι λευκὸν ποδῆρη χιτῶνα, ὅστις ἀνεδείκνυεν αὐ-
τὴν ὡς αἰθερίαν τινὰ νύμφην.

— Ἀγαπητὴ Μουκτάρ!... Θεέ μου! . . . ἀλλ' εἶσαι
ὠχρὸς! Τί συμβαίνει λοιπὸν;

— Φροσύνη! πηγὴ τῆς εὐδαιμονίας μου! κράτησον
τὴν καρδίαν σου, ἤλθον ἔπως σὲ ἀποχαιρέτισω μετ' ὀλί-
γον ἀναχωρῶ εἰς Ἀδριανούπολιν! . . .

— Ἀναχωρεῖς, Μουκτάρ;

— Φροσύνη μου, ὠραία μου σελήνη, σκληρὸς μὲν ὁ
ἀποχωρισμὸς ἀλλ' ἔχομεν τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα τῆς τα-
χείας συναντήσεώς μας.

— Μουκτάρ! . . . ἡ ἐλπίς μας εἶναι κενὴ τῆς καρ-
δίας ἡμῶν εὐτυχία, εἶναι τὸ ἀπατηλὸν θέλητρον τῆς
ἐωθινῆς ὁρόσου, ὅπερ ὁ εἰς τοὺς καύσωνας τῶν τροπικῶν
ὀδοιπόρος ματαίως ζητεῖ ν' ἀπολαύσῃ, ἡ ἐλπίς . . . μὲ
ἔμαθες, Μουκτάρ, νὰ ζῶ εἰς πραγματικότητας, ὅθεν ἀδι-
αφορῶ τώρα δι' ὄλας τὰς ἐλπίδας τοῦ κόσμου . . . ἡ ἐλ-
πίς! . . . φεῦ! . . . εἶναι ἀπλῆ μόνον παραμυθία τῆς
πασχούσης ἡμῶν φαντασίας

— Φρόσω μου, ἡ εὐτυχία πάντοτε δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ
τῆς θελήσεώς μας· ἐὰν ἐξηρτᾶτο ἐξ ἡμῶν, ἤθελον ἐκκε-
νώσει πρὸ τῶν ποδῶν σου τοὺς θησαυροὺς τοῦ Γκόλκονδα(!)

(!) Ὀριμὴ ἐπαρχία τῶν Ἰνδιῶν, ἐν ἣ εὐρίθνηται οἱ μεγαλύτεροι
ἀδάμαντες.

Βαλε τὸν ἄνθρωπον, τὸ καύχημα τοῦ Πλάστου, εἰς βουὴν ἔλχοντα ἐπιμόχθως τὸ βωτικὸν ἄροτρον.

* Ἡ φιλαργυρία εἶνε πυραμῖς, ἐν ἧ ἡ καρδία εὐρηται ἐν καταστάσει μουμίας.

* Ὁ γάμος εἶνε ἡ μνάγρα . . . τῶν ἐγκοσμίων μεριμνῶν.

* Οἱ δημαγωγοὶ ἐπιχαίρουσι ταῖς ἐθνικαῖς συμφοραῖς, ὡς οἱ λωποδύται ταῖς πυρκαϊαῖς

* Τὸ κοινοβουλευτικὸν Βῆμα εἶνε ὁ νόμιμος λαθρέμπορος τοῦ ψεύδους.

* Οἱ σύζυγοι, ὡς ὁ γυμνητεύων ἄσωτος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐσθίουσι ξύλο—κέρατα.

IGNOTUS.

ΤΟ 1888 ΜΑΣ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, ζήτω ὁ βασιλεὺς! Τοιαύτη εἶναι καὶ τῶν ἐτῶν ἡ μοῖρα. Μὲ πόσας ἐλπίδας καὶ θωπείας καὶ δῶρα καὶ τραγούδια καὶ χορούς δὲν ὑπεδέχθημεν τὸ μετὰ συριγμῶν καὶ γλουχαῖσμων προπεμπόμενον 1887.

Τὸ 1888 φαίνεται ὅτι θὰ ᾔναι καθ' ὅλα ἔκτακτον, πρωτοφανές ἔτος. Ἐκεῖνα τὰ τρία τοῦ 8 συσπειροῦνται καὶ ἐλίссονται ὡς ὄφεις, ἐὰν δὲ διὰ μιᾶς γραμμῆς συνδεθῶσι μὲ τὸ 1 ἀποτελοῦσι μεγαλοπρεπῆ βόαν μὲ κεφαλὴν, μὲ οὐρανὸν καὶ μὲ ὄλα τοῦ ἔτοιμον νὰ συσφίξῃ καὶ νὰ θραύσῃ τὰ ὀστέα τοῦ μεγαλητέρου θηρίου. Εἶναι τοῦτο καλὸς ἢ κακὸς οἰωνός ὅτι τὸ 1888 ὁμοιάζει μὲ ὄφιν ἐλισσόμενον; Ὁ ὄφιν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς υἰείας καὶ τῆς φρονήσεως, ἀλλ' ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ διαβολικοῦ πνεύματος τὸ ἐμβλημα, αὐτὸς ἀπατήσας τοὺς

πρωτοπλάστους καὶ γενόμενος αἴτιος τῶσων συμφορῶν, ὧν ἡ ἐκ τοῦ παραδείσου ἕξωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλάχιστη. Ὡστε εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ ἐκλάβητε τὸν οἰωνὸν ὅπως θέλετε. Ἄλλη συμφορὰ εἶναι ὅτι τὸ 1888 εἶναι δίσεκτον καὶ γνωστὸν ὅτι ὁ βίαιος χρόνος, καθὼς κοινῶς λέγουσι, εἶναι κακός. Ἄλλ' ὄλα αὐτὰ τὰ μηδενίζει ἡ θεὰ ἥτις θὰ κυριαρχῇ τοῦ νέου ἔτους, ἥτις ἡ Ἀφροδίτη ἢ ὁ πλανήτης, εἶναι κατὰ τὰ ἡμερολόγια, ὁ κυρίαρχος τοῦ 1888. Ἐπομένως, καθ' ὅλα θὰ ᾔναι ἔτος ἐρώτων, ἀγάπης, γάμων, χορῶν, διασκεδάσεων, ἀπολαύσεως πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης, διότι ἡ Ἀφροδίτη, ὅσα καὶ ἂν λέγουσι ὅτι ἠγάπησα τὸν Ἄρην καὶ ἐστόλισε μετ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Ἡραίστου, δὲν τὸν ἠγάπα φέροντα τὴν πανοπλίαν καὶ μαχόμενον, ἀλλὰ γυμνὸν αὐτῆς καὶ ἐντροφῶντα εἰς τὸν ἔρωτά της.

Κυριαρχῶν δὲ πλανήτης τοῦ κυβερνητικοῦ ἡμῶν ὀρίζοντος ἔσται καὶ πάλιν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ κ. Τρικούπης, ἄνευ Βουλῆς πλέον μέλλων νὰ κυβερνήσῃ, διότι εἴτε συνεδριάζει εἴτε ὄχι τὸ Κοινοβούλιόν μας δι' αὐτὸν εἶναι τὸ ἴδιον. Ἄλλ' ἡ Ἀντιπολίτευσις, ἥτις, φαίνεται, ἀπεράσισε νὰ διεξαγάγῃ σοβαρώτερον τὸν κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἀγῶνα ὅλ' τῆ παρέχῃ πράγματα καθ' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ πολέμου, ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ ἰδρῦσῃ, καὶ μεγαλόσχημον ἐφημερίδα, τὸ Βῆμα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει, μὲ τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ χρόνου καὶ θὰ γράφηται ὑπὸ τῶν σθεναρωτέρων καὶ ἐκλεκτοτέρων καλῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐν τούτοις τοῦ 1888 ὁ πλανήτης, ἡ καλλιμαζος Ἀφροδίτη, δεικνύει ὅτι θὰ φανῇ πιστὴ καθ' ὅλον τὸ 1888 εἰς τὸν Ἄρην αὐτῆς Τρικούπην.

Καζαμίνας.

Ἄν ἐξηρᾶτο ἐξ ἡμῶν, ὡραία μου φίλη, θὰ σὲ ὠδήγουν πρὸ πολλοῦ εἰς τοὺς τερπνοὺς κήπους τῆς Ἰρέμης, ἐκεῖ δὲ διηνεκῶς θὰ ἐγευόμεθα τὴν οὐράνιον ὀλβιότητα, ἣν ἄνευ σοῦ οὔτε ἐν τῷ παραδείσῳ Ῥουθᾶν ποτὲ δὲν θὰ γευθῶ. Ὁ Μουκτάρ, ἐλύσας τὴν κλαίουσαν Φροσύνην, ἐξηκολούθησε μετὰ ζέσεως.

— Πίστευσόν με, Φροσύνη, ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος ἦναψε τῆς Ἀζαρμπιζιάν (1) τὰς φλόγας εἰς τὰ στέρνα τοῦ Μουκτάρ.

— Ὅταν δύο ἐρώσαι ψυχαὶ, Μουκτάρ, ἀποχωρίζονται, ἢ μάλλον τετραυματισμένη σφοδρότερον βασανίζεται ὑπὸ τῶν ὑποψιῶν τοῦ κόσμου ὅλου . . . Συγγνώμην, φίλτατε Μουκτάρ. Ἀκροῶμαι φωνῆς μυστικῆς, ψιθυρίζουσης εἰς τὰ ὦτά μου ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι πρόσκαιρος, ἀλλ' αἰώνιος. Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη οὐ μόνον ἐν τῇ καρδίᾳ μου βοᾷ, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ νοῦ μου. Ναί, Μουκτάρ, νομίζω ὅτι μοι λέγει τι ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου θὰ ἔλθῃ ἡ τρικυμία νὰ μὲ ἀφαρπάσῃ, ὅτι θὰ μὲ χάσῃς διὰ παντός, ἀνδρετέ μου Μουκτάρ.

— Ὅχι! ὦ Ἀσμουχ (2) δὲν θὰ μοι φέρῃς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν! Πρὸς τί λοιπὸν νὰ τρέχω νὰ θηρεύω τὴν δό-

ξαν τοῦ πατρός μου, ἐὰν ὀπισθὲν μοι τοιοῦτον πῦρ θὰ ἀποτεφρώσῃ τὴν στέγην τῆς ἰδίας μου εὐδαιμονίας! Φροσύνη μου! ἐὰν ἐξακολουθῆς οὕτω θλιβερῶς προφητεύουσα τὸ μέλλον, θὰ ρίψω τὴν σπάθην εἰς τοὺς πόδας σου καὶ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ πλευρόν σου.

— Ὅχι, Μουκτάρ, ὄχι . . . οἰκδῆποτε καὶ ἂν ἐνοικήψῃ ἐπ' ἐμοῦ συμφορὰ, τὸ στάδιόν σου, τὸ μέλλον σου, ἢ ὑπόληψίς σου, ἢ ἰδία μου ὑπαρξίς ἀπαιτοῦσιν ὅπως οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον παρακούσης εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Βεζύρη· εἶσαι ὁ πρωτότοκος καὶ ὁ διάδοχος τοῦ κράτους, εἶσαι τὸ εἶδωλον τῶν Ἀλβανῶν καὶ ἡ ἐλπίς τῶν Ἑλλήνων, καλέ μου Μουκτάρ. Ἄπαχε! ἡ Φροσύνη οὐδέποτε θὰ κατὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἐλαχίστης συμφορᾶς σου ἀγνοεῖς τάχα ὅτι ὁ ἀδελφός σου Ἰεληῆς ζητεῖ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑφαρπάσῃ τὰ δίκαιά σου; ὁ δὲ ζηλότυπος καὶ σκληρὸς πατήρ σου τάχα δὲν θὰ ἀνταδελφῆ σκληρότερος ἢ ὅτι ὁ Μέγας Πέτρος πρὸς τὸν υἱὸν του; . . . Ναί! ἐλπίς καὶ ὑπαρξίς μου Μουκτάρ! . . . ὁ πατήρ σου ἦδη γοργῶς προβάλλει εἰς τὴν ἡλικίαν· ἐὰν ὁ θάνατος τὸν προρῶσῃ, σὺ δὲ Μουκτάρ, ἀγαπητὴ Μουκτάρ, ἐμοῦ ἕνεκεν δὲν διαδεχθῆς τὸν πατέρα σου, θὰ βετανίζωμαι καθ' ὅλον τὸν βίον καὶ θὰ κατατρώχωμαι ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως. Καὶ ἐὰν δὲν μ' αἰτιᾶσαι ἀκόμη σὺ, ἀλλ' οἱ χριστιανοὶ δὲν θὰ καταρῶνται ἐμέ; Ναί, ἡ κατάρρα τοῦ ἔθνους μου θὰ πέσῃ φρικαλέα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, θὰ λέγωσιν ὅλοι

(1) Ἀζαρμπιζιάν ἡ μυθολογούμενη παρὰ Πέρσαις γῆ τοῦ πυρός.

(2) Δαίμων τοῦ πολέμου.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ.

Ἐστὸ βασιληᾶ τῆς τράπουλας, ἔστὸ Ῥήγα τὸν ἀσίκη,

Ἐνα τραγοῦδι σήμερα κ' ἐγὼ θὰ καλαντίσω! . . .

Μοῦσα βοήθα! Κι' ἂν βοῦξαι καὶ ἔστα χαρτιὰ κερδίσω,

Ἐγὼ, ἀπὸ τὰ κέρδη μου, τὴ γδύμα σου θὰ ντύσω!

Ἄς ψάλω κ' ἕνα βασιληᾶ ὅπου πλερόνει νοῦχι!

Ὁ Βασιληᾶς τῆς τράπουλας δὲν ἔχει ἴερηφάνεια! . . .

Δὲ θέλει δόξασι! Τὸ στρατὸ καὶ τὸ λαὸ του ζέρει!

Μαζῆ μ' αὐτὸν τὸν παίρνουνε, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔστὸ χερί . . .

Μ' αὐτὸς μετρεῖ τὰ κέρδη του, ἢ ψάχνει τὸ κεμέρι

Γιατὶ μονάχα ἔστου παρὰ δειλιχίζει τὴν ἀρράνια! . . .

Ὁ Βασιληᾶς τῆς τράπουλας, μετρεῖ πενηνταεῖνα

Κι' ἔλο του βρίσκει τὸ λαὸ, μ' αὐτὸ τὸ μέτρημά του! . . .

Βαλέδες ποῦ ὀρίζονται, ψοροῦνε ἔτ' ὄνομά του

Καὶ ν τὰ μαίαις ὅπου τᾶχουνε ἀξάφνου σηκωμένα

Τὰ μάτια ποῦ χαμήλωναν γιὰ τὸ προσκύνημά του . . .

Ὁλο του βρίσκει τὸ λαὸ! . . . σπαθιά, μπαστουόνα, κούπαι!

Καρρά κι' ἀξέγνωστα λιμὰ ἔστην τράπουλα σπαρμένα

Παπάδες ὅπου τὸν παρὰ σαρόνουνε σὰ σκούπαις

Κι' ἀπὸ βλαστήμιες ἔχουνε τ' αὐτιά τους μαθημένα!

Ὁ Βασιληᾶς τῆς τράπουλας τὸν κορβανὰ γιομίζει

Αὐτόνα ἔχει πίστι του καὶ δόξα του κ' ἐλπίδα

Καὶ μάνα καὶ ἰερησκεία του, Θεὸ του καὶ Πατρίδα

Καὶ σύνορα τῆς κάσας του τὰ σύνορα γνωρίζει! . . .

Ἡ Ραμπαγάς.

Μ Ε Τ Α Ε Υ Μ Α Σ

Ἐν τῷ ἀγροτικωτάτῳ ἐκκλησιδίῳ τοῦ Γουδίου τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὁ γλυκὺς θεὸς ὑμέταις συνέδεσε δύο συμπαθεῖς καὶ λατρευόμενας καρδίας, τὸν πρωτοτυπώτατον καὶ ἀθρονοστομον ποιητὴν μας ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ μετὰ τῆς ἀνάσσης τῶν ὄνείρων του ΜΑΡΙΑΣ ΒΑΛΒΗ. Ὁ «Ραμπαγάς» εὐχεται νὰ διαρρέουσι ὁ βίος τῶν νεονύμφων ἡρεμὸς καὶ γλυκὺς ὡς οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ μας!

Ἡ περικαλλὴς καὶ εὐ ἡγμένη νεῆσις Γαρουφαλιά θυγάτηρ τοῦ πρώην κεντρικοῦ ὑποταμίου κ. Ἀρ. Κοτσελοπούλου, ἀντήλλαξεν ἀρραβῶνα μετὰ τοῦ ἐκ Κορίνθου μεγαλοκτηματίου κ. Παναγιώτου Μαρμυρά. Ὁ «Ραμπαγάς» ἐγκαρδίας εὐχεται νὰ διαρρέουσι ὡς τάχιστα, ὁ γλυκὺς ἄλλως τε, χρόνος τῆς μνηστείας καὶ ὁ ὑμέταις ἐνώτη τὸ ταιριαστὸ ζεῦγος διὰ τῶν ῥοδίων καὶ ἀγαστῶν δεσφῶν του!

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργῶς δι' ἐγγράφου του ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του εἰς τὸν τέως δῆμαρχον Σαλαμίνο κ. Α. Κουλούρη, δι' ὅσα ἐπωφελεῖ καὶ καλὰ ἔργα ἐπέτελεσεν ἐπὶ τῆς δῆμαρχίας του. Ἡμεῖς, εὐτυχισάντες νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ὠραίαν Σαλαμίνα, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, δὲν δυνάμεθα ἢ ν' ἀνομολογήσωμεν τὴν δικαίαν ἐκφρασθεῖσαν αὐτῷ εὐαρέσκειαν, καὶ νὰ σφίγξωμεν εὐκρινῶς τὴν χεῖρα τοῦ βέκτου καὶ φιλοκάλου κ. Κουλούρη.

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Τοῖς συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταις μας.— Ὁ «Ραμπαγάς» εὐχεται ὑμῖν ἄσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1888, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθῆτε νὰ ἐπιθυμήσητε τὸ παρελθὸν καὶ νὰ πῆτε «κάθε πέρου καὶ καλλίτερα». Ignoratus ἐνταῦθα.— Πιστεύομεν ὅτι εἶνε ἤδη καιρὸς νὰ παύσητε νὰ ἦσθε καὶ δι' ἡμᾶς ignotus!

μας! Προὔτιμον νὰ σὲ ἐγκατέλειπον ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Λαριῖ ἢ Ἀραράτ, ὅπου ἐνέπηξε τὴν φωλεάν της ἡ πειναλέα καὶ σιδηρῶνυξ τοῦ Γκιούλ (1) ὄρνις, παρὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα πλησίον τοῦ πατρός μου.

Προσφιλεστάτη μοι Φροσύνη, σῶσον σεαυτήν . . . φύγε εἰς τὰ ξένα, ἀπελθε νὰ διαμείνης εἰς Κέρκυραν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου . . . σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω.

— Θάρρει, μὴ μὲ φοβίζης τόσον, Μουκτάρ, ἐντρομος ἀνέκραξεν ἡ Φροσύνη, τοιοῦτοι μαῦροι διαλογισμοὶ ἄλλοτε δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸν νοῦν μου· ἐνόσω διέμενες πλησίον μου, ὁ φόβος ἦτο ἄγνωστος εἰς ἐμέ· εἶμαι ἐτοίμη ὄχι μόνον εἰς τὴν Κέρκυραν νὰ ὑπάγω, ἀλλὰ καὶ μετρημιοσμένη, ἂν ἐπιθυμῆς, νὰ σὲ παρακολουθήσω εἰς τὴν ἐκστρατείαν . . . Ἄλλ' ὄχι! τοῦτο δὲν γίνεται, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γείνη· ἀφοῦ θὰ ἀναχωρήσης, θὰ μεταβῶ καὶ πάλιν εἰς τὴν τρώγλην τῆς Καβούρβινας, τὴν προτέραν φυλακὴν· ἐκεῖ ζῶσα θὰ ἐνταφιασθῶ· ποτὲ δὲν θὰ ἐξέλθω τοῦ κοιτῶνός μου, οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἐκτός αὐτῆς θὰ τὸ γνωρίζῃ.

— Ναι, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον εἶσαι ἀληθῶς ἀσφαλῆς,

(1) Γκιούλ ὄρνις μυθολογικὸν, ταρχοποιόν, εὐρισκόμενον ἐν Ἀραράτ.

ὄτι ἡ Φροσύνη ἐδίδαξε τὸν Μουκτάρ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς Ἑλληνας, νὰ σέβηται τὴν ἰερησκείαν των, νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ αὐτῆς δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ μέλλον των. Ὅταν δὲ ἐν ἔθνος καταρᾶται ἕνα ἄνθρωπον, Μουκτάρ φίλτατε, μάθε ὅτι ὁ οὐρανὸς αὐτὸς τὸν καταρᾶται. Ὅχι, ὄχι, δράμε, ἀνδρεῖέ μου Μουκτάρ, ὅπου ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα σὲ καλοῦσιν, ἐνθυμοῦ δὲ μόνον τὴν Φροσύνην· τὸ κατ' ἐμὲ, πιστεύουσιν ὅτι οὐδὲ μία στιγμή θὰ παρέλθῃ ἄνευ τῆς ἀναμνήσεώς σου. Σὺ μόνος ἀπερρόφησας ὄλον τὸ μνημονικόν μου. Ναι! ἀληθῶς! τὸ φίλτρον τῆς μητρὸς ὑπάρχει μὲν πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἐπικρατεῖ πλέον ἐν αὐτῇ ὡς πρότερον, ἢ δὲ ὠχρὰ συνειδησίς, συνέταιρος τῆς ἀπελπισίας, καθυέδει ἐνόσω εὐρίσκεισαι ἐγγὺς ἐμοῦ, μακρὰν σου θὰ ἔλθῃ καὶ αὕτη ἀδυσώπητος νὰ κρούῃ τὴν μνήμην μου.

— Φροσύνη μου! ποῖον τῶν ζῴδιων δὲν ὠχρᾷ ἐνώπιόν σου; . . . εἶσαι ὁ γλυκὺς ῥοῦς τοῦ βίου μου· ναι, οὐρὶ τῆς Γεωργίας, ἀπερχόμενος μακρὰν σου, προαισθάνομαι ὅτι κακόν τι πνεῦμα ἔρχεται ὅπως διακόψῃ αὐτόν. Ναι, φιλτάτη μου, σὲ ἀφίνω παρὰ τῷ σκληροτέρῳ τῶν τυράννων. Φοβοῦμαι τὸν πατέρα μου πλείοτερον τοῦ ἀσπονδοτέρου μου ἐχθροῦ· εἴθε ὁ δίκαιος Ἄλλάχ νὰ μὴ κάμῃ γνωστὸν εἰς αὐτόν τὸν μυστικὸν ἔρωτά μας· εἶναι ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν αὐτῆς. Οὐαί, ἐὰν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου μάθῃ τὸν ἔρωτά

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Μεταξύ τῶν ἐκδοθέντων ἡμερολογίων—καὶ δὲν εἶναι ὀλίγα—τὸ *Βυζαντινὸν ἡμερολόγιον* τοῦ ῥέκτου νέου κ. Θ. Κ. Μαγκάκη κατέχει ὁμολογουμένως, ἐπὶ πλούτῳ ὕλης, στοιχείων καὶ χάριτος, τὴν πρώτην θέσιν, εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἡμερολογίων ἢ μᾶλλον ἡ βασιλοπότης, ὅπως μεταχειρισθῶμεν τῇ γλῶσσῳ τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἔχει τὸ ἐξῆς ἰδιόζον. Εἶναι δυσφυές, ὁμιλεῖ περὶ Ἀθηνῶν συγχρόνως, καὶ περὶ Κωνσταντινουπόλεως, περὶ τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς πρωτεύουσας τοῦ Πανελληνίου, γράφεται συγχρόνως διὰ τοὺς κατοίκους καὶ τῶν δύο τούτων ἱερῶν πόλεων χρησιμεῦον οὕτω ὡς ἐνωτικῇ γέφυρα εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀόκνων ἐργαζομένων πρὸς πλήρη διαχωρισμὸν αὐτῶν.

Οἱμοὶ! μετὰ ὑπερπεντηκονταετῆ ἐλεύθερον βίον ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ μόνον ψευδοκοπτομένη Ἑλλάδι, ἐπέπρωτο μόνον ἐν ἡμερολογίῳ νὰ ἀναπτυχθῆ ἡ ἔννοια ἣτις ὡς στερεοτυπωθεὶς τύπος ἔπρεπε νὰ κοσμή πᾶν δημιούργημα Ἑλληνικοῦ νοός! . . .

Ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τούτῳ, ἐκτὸς τῶν ἀναγκαιοτάτων διὰ πᾶν ἡμερολόγιον Ἀθηνῶν καὶ Κων. πόλεως, περιέχονται περισπούδαστοι διατριβαὶ, διάφορα καὶ ποικίλα μικροδημοσιεύματα, ἀπειροὶ πληροφορίαι, πρὸς δὲ καὶ γνώμαι ἐξηγμέναι ἐξ Ἑλλήνων συγγραφέων πρὸ τῶν ὁποίων ὠχιωῖσιν οἱ Δελαροσφουκῶ πάσης γωνίας τῆς ὑψηλίου.

Ὁ Ῥαγκαβῆς, ὁ Ρεῖδης, ὁ Ἀγγελάκης, ὁ Κοκκίδης Δ. ὁ Πανᾶς II. οἱ Ξένοι, ὁ Καμπόρογλος Δ. ὁ Δραγούμης Κ. ὁ Κουρτίδης, ὁ Βαλαβάνης, ὁ Δαμβέργης Α. ὁ Δροσίνης, ὁ Πολέμης, ὁ Φραβασίλης, ὁ Τρικαλιανός, ὁ Σουρῆς καὶ ἄλλοι ἐν οἷς καὶ ὁ μετριοφρονέστατος ἐκδότης προσέθηκεν ἕκαστος τὸ καλλιτέχνημά του πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ὄραϊο τοῦτου ψηφιδώματος.

ἄλλ' εἰς τὴν Κέρκυραν εἶσαι ἀτφαλεστέρα· ἐὰν δὲ ἡ ἐκστρατεία διαρκέσῃ μῆνας πολλοὺς, δὲν δύνασαι νὰ μένης ἐνταφιασμένη ἐντὸς ἐνὸς οἰκίσκου.

— Μουκτάρ, ὁ θάλαμος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐνταφιασθῶ, εἶναι δι' ἐμέ προτιμότερος πάντων τῶν παραδείσων, διότι θὰ διέρχωμαι ὅλας τὰς ἡμέρας μου συλλογιζομένη τὸν προσφιλῆ μου Μουκτάρ· θὰ βλέπω τὴν εἰκόνα του καὶ μόνον αὐτὸν θὰ ἐνθυμοῦμαι. Θὰ ἀναγινώσκω καὶ θὰ ἀποστηθίζω τὰς τόσον τερπνάς καὶ εὐφυεῖς ἐπιστολάς του, ἡ δὲ ἀνάγνωσις τῶν θὰ ποτιζῆ με νέκταρ τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν μου καὶ θὰ ζωογονῆ καὶ ἀπασχολῆ τὸν νοῦν μου· ὁ μονήρης βίος, ἡ θέα τῆς φύσεως καὶ ὁ ἐλεύθερος ἀήρ τῆς ἐξοχῆς θὰ ἀνακουρίζῃ κατὰ τι τὰ βάρος τῆς ψυχῆς μου. . . Μουκτάρ, δός μοι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι διόλου δὲν θὰ ῥιψοκινδυνεύσῃς τὴν ζωὴν σου εἰς τὰς μάχας.

— Φροσύνη μου, εἶμαι ὁ διάδοχος τοῦ πατρός μου· ἂν σὲ ἀγαπῶ, ἂν ἀγαπῶ τὸ γένος σου, πρέπει νὰ μὴ χάσω τὰ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας. δικάϊά μου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἀκαίρους ὑποσχέσεις καὶ προώρους ἐλπίδας· ἀλλ' ἐὰν ὁ Μουκτάρ ἐπιζήσῃ καὶ γείνη Βεζύρης, ἂν γείνη ἡγεμὼν τῶν χωρῶν τούτων ὡς ὁ πατήρ του, ἡ Φρόσω μου ἐξ ἔσου θὰ συμμερισθῆ μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐδαιμονίαν του, οἱ φίλοι της καὶ οἱ ὁμόθησκοί της θὰ ἴναι φίλοι καὶ οἱ τὴν πρώτην κατέχοντες θέσιν ἐν τῇ διανοίᾳ του.

Ἀναγινώσκει λοιπὸν κατὰ σειράν ὁ εὐτυχῆς κάτοχος τοῦ ἡμερολογίου τὴν Μελομανίαν τοῦ Ροῖδου, τὸν πλοῦν εἰς τὸν Ῥῆνον τοῦ Ῥαγκαβῆ, τοὺς σεισμοὺς ἐν Ἀθήναις τοῦ Δ. Γ. Καμπόρογλου, τὸ Δαφνὶ τοῦ ἰδίου, τοὺς Γάτθους ἐν Ἰσπανίᾳ τοῦ Κ. Ξένου, τὰ Βεζούβια τοῦ Τρικαλιανοῦ, τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην τοῦ Κ. Δραγούμη, τὰς δύο ἀδελφάς τοῦ Πολέμη, τὸν ἔρωτα τοῦ . . . Ἐλμάς τοῦ Κουρτίδου, τὸν Μουκτάρ καὶ τὴν Φροσύνην (* τοῦ Σ. Ξένου, ὀκτὼ στίχους τοῦ Δροσίνη (κατὰ μίμησιν) τὸν Νάσερεδ—δὴν Χότζα τοῦ Βαλαβάνη, τὰ ἱαματικά ὕδατα τοῦ Α. Δαμβέργη καὶ ἄπειρα ἄλλα ἄτινα οὐδὲ νὰ ἀναγράψῃ ἐπαρκεῖ ὁ Ῥαμπαγαῖ· ὅστις πρὶν ἢ παύσῃ ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἡμερολογίου τούτου θεωρεῖ καθῆκον αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ ὅτι διὰ τὰς Ἀθήνας τιμᾶται μόνον δραχμῶν τριῶν!!

Ῥαμπαγαθεύς.

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

Κάθε καινούργιο χρόνο ποῦ θάρθῃς, φουκαρά
Μὲ ἀδειανὴ μὲ βροσκεῖς κ' ἀραχνασμένη τσέπη,
Κ' ἐγὼ νομίζω ὁ δόλος αὐτῆ τῆ συμφορὰ
Πῶς τὸ καλὸ σου 'μάτι, Πρωτοχροινά, τὴν βλέπει

Κ' ἐλπίζω πῶς τοῦ χρόνου τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
Θὲ νὰ μου φέρῃς: λόττους, κληρονομαῖς καὶ προῖκες,
Παρά ποῦ νὰ σκορπάω ἐδῶ κ' ἐκεῖ . . . Ἀλλὰ,
Πρωτοχροινά, καὶ φέτος ἀπένταρο μὲ βρῆκες!

Guère.

(* Τὸ ὄραϊον τοῦτο ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου διηγήματος τοῦ κ. Σ. Ξένου ἀναδημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἐπιφυλλίδι.

Μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς περιεπτύξατο ἡ νέα γυνὴ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, ὁ δὲ Μουκτάρ μὲ βεβαρημένην ψυχὴν καὶ ὡς μειράκιον κλαίων ἀπεχωρίσθη ἐκείνης, ἥς τὸ ὁμοίωμα ἀπετυπώθη ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς πκρήγορος ἄγγελος.

Σκυθρωπὸς ἐπανελθὼν εἰς τὸ στρατόπεδόν του ὁ Μουκτάρ εὗρεν ἀναμένοντα ἐκεῖ τὸν πατέρα του· λαθὼν τὰς διαταγὰς τοῦ Βεζύρη εἶχεν ἀποχαιρετίσει αὐτὸν, διὸ μετ' ἐκπλήξεως εἶδε τὴν παρουσίαν του ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀλβανῶν του.

— Ἦλθον νὰ σὲ συνοδεύσω, Μουκτάρ, μέχρι τῶν προσταίων τῶν Ἰωαννίνων, εἶπεν Ἀλβανιστὶ ὁ πανοῦργος αἰλουρος . . . Τί ἔχεις; φαίνεσαι τόσον τεθλιμμένος ὡσεὶ νὰ ἀπέρχῃσαι οὐχὶ εἰς στάδιον δόξης, ἀλλ' ὡς νὰ ὀδηγῆσαι εἰς κατὰδίκην . . . ἰδοὺ σοὶ ἐγχειρίζω τὸ τριμάνιον τῆς Πόρτας, δι' οὗ κατάρθωσα νὰ ὀνομασθῆς πασσᾶς τῆς Νκυπάκτου.

— Εἶναι σκληραὶ στιγμαὶ, πάτερ μου, αἱ τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἰς ἓνα οἰκογενειάρχην, ὑπετραύλισεν ὁ Μουκτάρ λαμβάνων τὸ τριμάνιον μηχανικῶς καὶ φέρων τοῦτο ἀπὸ τῶν χειλέων εἰς τὸ μέτωπόν του. . .

(Ἐπεταὶ συνέχεια).